

[Holstein.]

til en Overenskomst; de fremhæver, at de nærer store Betænkeligheder ved at gaa med til det radikale Afrustningsforslags Bestemmelser om Minespærringsmateriel, Feltkanoner, Flyvemaskiner til Landhæren og Statsmarinens Forøgelse fra nogle smaa Fartøjer til 4 Vagtskibe og 20 Bevogtningsskibe. Naar hertil føjes, at Socialdemokraterne og deres Hovedblad her i Byen fra første Færd tog skarp Afstand fra det radikale Afrustningsforslags Rekruteringsmaade og erklærede sig for bestemte Tilhængere af den almindelige Værnepligts Princip, for saa vidt vi overhovedet skulde have nogen Art af militært Beredskab, saa tør det nok hævdes, at Flertallet er kunstigt.

Folkeretligt og udenrigspolitisk finder Socialdemokraterne det første Ministerium Staunings Afrustningsforslag fuldt forsvarligt og tilstrækkeligt, saaledes at altsaa de 11—12 Mill. Kr. Merudgift, som det radikale Afrustningsforslag medfører, sagligt set er overflødig. Altsaa folkeretligt, udenrigspolitisk og finansielt mener Socialdemokraterne, at det første socialdemokratiske Ministeriums Afrustningsforslag var at foretrække.

Hvad er det da, der har gjort Forliget med de Radikale saa tiltrækkende, at Socialdemokratiet har tilsidesat sin egen saglige Opfattelse, og hvad er det som bevirker, at Socialdemokratiet paa Trods af sin saglige Opfattelse endog er tilbøjeligt til at strække sig videre i Retning af Forøgelse af Militærvæsenet og Militærudgifterne for om muligt ogsaa at faa Overenskomst med Venstre? Er der Skygge af Mening i at give ca. 20 Mill. Kr. mere ud til militært Beredskab end det, man selv finder rigtigt og nødvendigt, for at faa nedsat Udgifterne til et forfejlet og unødvendigt stort militært Beredskab med ca. 10 Mill. Kr.? Kun fødte socialdemokratiske Vælgerautomater vil kunne besvare dette Spørgsmaal bekræftende.

Naar den højtærede Udenrigsminister imidlertid hævder, at hans parlamentariske Flertal i denne Sag ogsaa af den Grund er ægte — altsaa ikke kunstigt —, at Afrustningen var Hovedpunktet i Vælgkampagnen i 1929, saa er dertil at sige, at Vælgerflertallet paa det daværende Tidspunkt langt mere end i Afrustning var interesseret i at faa en Regering, som det stode paa vilde forøge Tjenestemandslønningerne klække- ligt over hele Linien, forøge samtlige sociale Udgifter, konfiskere med levende Retfærdighedssans de velhavendes Formuer

for gavmildt og ædelt at uddele Byttet til de fattige, ekspropriere Landbrugernes Jord til Spotpris for at skaffe Arbejderne Adgang til Landbrugsbeskæftigelse, føre en Erhvervs- politik, som i kendelig Grad gav øget Løn, øget Beskæftigelse og mindre Arbejdsløshed.

Det var alle disse Folkeønsker, som var Hovedsagen i Vælgkampagnen; Folkeønsket om en Afrustning med en aarlig Militæruddgift af nogle og tyve Millioner Kroner var ikke et Hovedpunkt, bortset fra, at Vælgerne naturligvis var længselsfulde efter at faa en Regering, som vilde og kunde sikre dem baade mod Gas- og Luftbombardement og mod alle en Krigs øvrige Lidelser og Savn.

Den højtærede Udenrigsminister siger, at Regeringen i to Aar har ført Politik paa Afrustningsforslagets Grundlag, uden at han i hele den Tid har set et eneste Tegn paa, at Danmarks Anseelse i Udlandets Bevidsthed er formindsket. For det første er Diplomater jo et høfligt Folkefærd; det kunde vel tænkes, at der var Tegn, som den højtærede Udenrigsminister slet ikke faar at se, maaske ogsaa Tegn, som han mangler Blik for, eller som han ikke vil se, endside forstaa. Og dernæst vil Tegnene paa, at den danske Afrustningspolitik møder mere Ringeagt end Højagtelse i Udlandets Øjne, utvivlsomt blive tydeligere den Dag, da Danmarks Afrustning og nationale Forsvars Afskaffelse er en fuldbragt socialradikal Daad, end saa længe Afrustningen kun er et socialdemokratisk agitatorisk Skræmmebillede. Man vil i Udlandet sikkert se det, før man tror det, men faar man virkelig Syn for Sagn, er der ingen Tvivl om, at det danske Folks Anseelse vil dale, uanset den højtærede Udenrigsministers ypperlige oratoriske Indlæg i Folkeforbundets hidtil ørkesløse Nedrustningsforhandlinger.

Den højtærede Udenrigsminister er stolt af sin Virksomhed i Genève, og formelt har han ogsaa Ret til at være det. Formelt erkender jeg, at han har fuldt ud Ret til at være det; i Realiteten udnyttes han af de Magter, Stormagter i Særdeleshed, som er interesserede i at opretholde Skinnet af, at Genève er noget andet, end det i Virkeligheden er.

At en Nation ikke finder det Umagen værd at forsvare sit Land med Vaaben i Haand, naar det angribes, er et Fænomen, som i Øjeblikkets Europa umuligt kan bi- drage til at skabe Anseelse og Respekt for den paagældende Stat. Og som Danmarks isolerede Afskaffelse af alt til Forsvars- kamp for Landets Livsinteresser indrettede